

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem
zastoupen advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou
sídlem Masarykovo nám. 193/20, Děčín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Městského úřadu Rumburk, odboru civilně a dopravně správního a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 8. 2020, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 16. 8. 2019 v X hodin v obci X, části obce X, u zastávky X, poblíž domu č. p. X, ve směru jízdy na obec X řídil vozidlo X a překročil nejvyšší dovolenou rychlost vozidla v obci o 14 km/h, když mu byla naměřena rychlost 67 km/h, tedy po odečtu tolerance radaru 64 km/h, za což mu podle § 35 písm. b), § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu byla uložena pokuta 1 700 Kč. Současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč. Změna prvostupňového rozhodnutí žalovaným spočívala ve snížení uložené pokuty na 1 500 Kč.

II. Žaloba

2. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že k měření rychlosti jízdy žalobce došlo v zatáčce, tedy v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, což správní orgány nevypořádaly, přestože žalobce tuto námitku vznesl v doplnění odvolání ze dne 5. 3. 2020. Protože nebylo měřeno v přímém úseku, vznikl snímek z rychloměru, i když se naměřená rychlost liší od skutečné rychlosti vyšší měrou, než je povolená odchylka rychloměru. Správní orgán se měl dále z úřední povinnosti věnovat tomu, že na tiskové sestavě výstupu z rychloměru je prostor, ve kterém standardně bývá zvětšenina měřeného objektu, prázdný. Dle žalobce může tato vada souviset s tím, že bylo měřeno v zatáčce. Žalobce navrhoval, aby soud opatřil návod k obsluze rychloměru a posoudil žalobu v kontextu s tímto návodem.
3. Ve zbylé části žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a požadoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že měření rychlosti nebylo zatíženo chybou, proto nebyl důvod opatřovat návod k obsluze rychloměru. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, z něž plyne, že byla-li pořízena fotografie měřicím zařízením RAMER 10C, byla rychlost

změřena v souladu s návodem k obsluze. Ve správním řízení bylo dle žalovaného postupováno v souladu s právními předpisy, žaloba by tedy měla být zamítnuta.

IV. Zjištění ze správního spisu

5. Přestupek žalobce oznámila Policie ČR správnímu orgánu I. stupně a spolu s oznámením přestupku postoupila úřední záznam o přestupkovém jednání žalobce ze dne 16. 8. 2019 spolu se záznamem o přestupku s naměřenou rychlostí 67 km/h včetně fotodokumentace žalobcova vozidla a ověřovacího listu rychloměru RAMER 10C č. 058/19 s platností ověření do 24. 3. 2020. Správní orgán I. stupně měl k dispozici též výpis z evidenční karty řidiče.
6. Příkazem ze dne 30. 12. 2019 byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem, nicméně spáchaným úmyslně. Proti příkazu si v zastoupení obecným zmocněncem X podal odpor.
7. Správní orgán I. stupně po provedení ústního jednání, k němuž se žalobce ani jeho tehdejší zástupce nedostavil, ve věci po zrušení příkazu poprvé rozhodl dne 29. 1. 2020, kdy shledal žalobce vinným uvedeným přestupkem spáchaným úmyslně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal nevypořádání materiální stránky přestupku a změření rychlosti jeho jízdy v zatáčce, a tedy v rozporu s návodem k obsluze měřícího zařízení. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 7. 2020, č. j. X, zrušil první prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně, jemuž vytkl nesprávné posouzení subjektivní stránky přestupku a požadoval podrobnější vypořádání materiální stránky.
8. Správní orgán I. stupně následně poté, co vyzval žalobce k seznámení s podklady, vydal shora označené rozhodnutí ze dne 27. 8. 2020, jímž byl žalobce opět shledán vinným ze shora popsaného přestupku, tentokrát však již spáchaného z nedbalosti. Porušení povinnosti dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a tím naplnění skutkové podstaty přestupku měl správní orgán I. stupně za prokázané podklady předloženými policií. Rychloměrem RAMER 10C byla žalobci naměřena rychlost 67 km/h, po odečtení odchylky tedy 64 km/h, což je doloženo záznamem z rychloměru, na němž je zachycen snímek vozidla žalobce. Naplněna byla nejen formální, ale i materiální stránka přestupku, žalobcovo jednání bylo nebezpečné. S ohledem na společenskou nebezpečnost žalobcova jednání a devět žalobcových záznamů o přestupcích v minulosti spáchaných správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu 1 700 Kč.
9. K žalobcovu blanketnímu odvolání, které přes výzvu nebylo doplněno, žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil žalobou napadeným rozhodnutím tak, že snížil uloženou pokutu na 1 500 Kč. Žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a uvedl, že nemá sebemenší pochybnosti o spáchání přestupku žalobcem, jemuž byla rychloměrem naměřena shora uvedená rychlost, což je přesvědčivě zdokumentováno ve spise. Žalovaný se ztotožnil s posouzením jednání žalobce jako nedbalostního. Z tohoto důvodu také přistoupil ke změně výše uložené sankce, neboť za adekvátní v případě nedbalostního jednání považoval pokutu 1 500 Kč s ohledem na to, že v prvním prvostupňovém rozhodnutí bylo jednání žalobce hodnoceno jako úmyslné, přičemž byla již tehdy uložena pokuta 1 500 Kč. Dle žalovaného byla naplněna také materiální stránka přestupku, neboť překročení nejvyšší dovolené rychlosti bývá častou příčinou vážných dopravních nehod. Správní řízení o přestupku bylo podle žalovaného vedeno v souladu se zákonem, proto se žalovaný rozhodl odvolání žalobce zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
11. K projednání věci nařídil soud ústní jednání, k němuž se po omluvě nedostavil žádný z účastníků. Soud provedl dokazování mapou místa měření rychlosti z internetového portálu mapy.cz a fotografií místa z téhož portálu. Fotografie představuje pohled, který musel vidět žalobce přibližně v době, kdy byla změřena jeho rychlost, neboť se zde ve shodě s fotografií z měřicího zařízení nachází po levé straně silnice sloup veřejného osvětlení, za nímž je vidět tentýž dům, který je zachycen také na fotografii z měřicího zařízení za vozem žalobce. Dále soud provedl dokazování částí návodu k obsluze rychloměru RAMER 10C, která se týká výběru stanoviště pro měření rychlosti.
12. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
13. Na prvním místě soud uvádí, že pokud žalovaný v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, jedná se o zjevnou chybu v psaní, když z výrokové části rozhodnutí i zbylé části jeho odůvodnění jednoznačně plyne, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalovaným změněno výše popsaným způsobem. Uvedená chyba proto nepředstavuje vadu, pro niž by soud musel přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí.
14. Stěžejní část žaloby směřuje k tomu, že k měření rychlosti došlo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru v zatáčce, což žalobce namítal, avšak správní orgány se touto námitkou nezabývaly.
15. Pro správné pochopení kontextu věci považuje soud za potřebné zdůraznit, že, ač to žaloba příliš neakcentuje, žalobce uplatnil zmíněnou námitku měření v zatáčce již v doplnění prvního v řízení podaného odvolání, tedy v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29. 1. 2020. O tomto odvolání žalovaný rozhodl, když tehdejší prvostupňové rozhodnutí zrušil, nicméně z jiných důvodů, než pro pochybnosti ohledně správnosti výsledku měření.
16. V navazujícím prvostupňovém a posléze také odvolacím správním řízení žalobci nic nebránilo, aby svou argumentací zaměřil pozornost správních orgánů kterýmkoli, tedy i v žalobě zmiňovaným směrem. Byl vyzýván k vyjádření před vydáním prvostupňového rozhodnutí, a protože následně podal jen blanketní odvolání, byl rovněž zvlášť vyzýván k uvedení odvolacích důvodů. Na žádnou z těchto výzev však žalobce nereagoval a absolvoval tedy správní řízení po zrušení prvního prvostupňového rozhodnutí zcela mlčky. Také žalovaný proto vydával napadené rozhodnutí na podkladě blanketního odvolání, neboť za součást odvolání proti novému rozhodnutí nelze automaticky považovat argumentaci uvedenou v jiném odvolání proti odlišnému (staršímu) rozhodnutí, která byla konzumována v tehdejším odvolacím řízení.
17. Zvolenou procesní taktiku žalobce spočívající ve zdánlivě nelogické pasivitě v řízení správním, na niž navazuje aktivita v řízení soudním, soud považuje za účelovou snahu

vyhnout se postihu za protiprávní jednání. Ostatně i uplatňování námitek měření v zatáčce je běžnou procesní strategií řidičů v tomto typu řízení. Racionálně jednající účastník se skutečným zájmem uplatnit v rámci své obrany shora uvedenou argumentaci se měl nejpozději po vydání nového prvostupňového rozhodnutí podívat, že se správní orgán I. stupně touto otázkou zabýval nedostatečně, a takovouto námitku vznést v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Postup, který dle přesvědčení soudu zcela záměrně zvolil žalobce, však není hoden ochrany.

18. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že k prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti zpravidla postačí oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru (srov. rozsudek ze dne 2. 8. 2018, č. j. 8 As 161/2017-44). Ze správního spisu v nyní projednávané věci je patrné, že tyto důkazní prostředky byly ve správním řízení opatřeny a správní orgány o tyto podklady opřely svá rozhodnutí, z jejichž odůvodnění je zřejmé, že neměly o správnosti výsledku měření pochybnosti, a to ani z důvodů, které namítá žalobce.
19. Zdejší soud rozhodující v rámci plné jurisdikce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2019, č. j. 9 As 57/2019-30, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71) s ohledem na obsah žaloby přezkoumal povahu místa, kde došlo ke změření rychlosti žalobce, a nahlédl také do návodu k obsluze rychloměru RAMER 10C, který v jeho aktuální podobě vyžádal. Z fotografie předmětného místa při pohledu ve směru jízdy žalobce, jakož i mapy téhož místa, soud zjistil, že jde o prakticky rovný úsek, kde se silnice jen nepatrně stáčí ve směru jízdy žalobce vpravo. Z návodu k obsluze použitého rychloměru se podává, že k měření jsou ideální přímé úseky, za něž návod považuje cesty, jež mají na délce 35 m odchylku T menší než 0,1 m, což návod demonstruje obrázkem na str. 14. V takovém případě lze měření provádět ze všech stran komunikace. Je-li odchylka T větší nebo rovna 0,1 m, jde o úsek nepřímý, na němž lze dle návodu také provést korektní měření, je však třeba měřit z vnitřní strany zatáčky, nikoli ze strany vnější.
20. Z popsané fotografie korespondující fotografii získané při měření rychlosti jízdy žalobce rychloměrem je i laickým okem zřejmé, že se nejedná o zatáčku, která by znemožňovala řádné změření rychlosti jízdy vozidla, když zatočení je stěží patrné. Dle parametrů stanovených návodem k obsluze by patrně bylo možno předmětný úsek označit za přímý, i kdyby se však jednalo o nepřímý úsek, je z radarového snímku zřejmé, že policisté provádějící měření se nacházeli na jeho vnitřní straně, a provedli tedy měření v souladu s návodem k obsluze. Dodržení návodu k obsluze pak nasvědčuje i to, že rychlost vozidla byla rychloměrem disponujícím systémem automatického ověřování a kontroly měření zaznamenána a měření nebylo anulováno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, či ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51). Měření přitom bylo provedeno příslušníky policie ČR, tedy osobami, jež jsou běžně k práci s měřicím zařízením proškoleny.
21. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce v doplnění původního odvolání, kde hovořil o měření v zatáčce, nevyznačil na přiložené mapce přesně místo měření rychlosti, které je patrné z fotografie pořízené měřicím zařízením, a taktéž jím v mapě vyznačená přímka dokládá míru zatočení části komunikace vedoucí k místu měření, nikoli zatočení v samotném místě měření, kde se komunikace více narovnává. Soud tedy po doplnění dokazování uzavírá, že závěr správních orgánů o tom, že nejsou dány pochybnosti o

správnosti výsledku měření, je správný, neboť místo, kde byla žalobcova rychlost změřena, je natolik přímé, že umožňuje řádné změření rychlosti v souladu s návodem k obsluze rychloměru, a pokud se mírně stáčí, nacházeli se policisté správně na vnitřní straně zatačky.

22. Pokud jde o námitku, že se správní orgány měly více věnovat tomu, proč jsou na výstupu z rychloměru pouze dva snímky a není zde snímek třetí, soud uvádí, že bližší vypořádání této otázky potřebné nebylo, zvláště v situaci, kdy žalobce ve správním řízení vysvětlení této skutečnosti nepožadoval. K otázce vytvoření záznamu o přestupku, jakožto výstupu provedeného měření, lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 As 43/2019-22, kde Nejvyšší správní soud vysvětlil, že: *„Záznam o přestupku je kompaktním dokumentem, jenž je zpracováván přímo v softwaru měřicího zařízení. Tato skutečnost vyplývá přímo z tohoto dokumentu (č. l. 4 správního spisu); pod záznamem je přímo uvedeno, v jakém softwaru (program Archiv) byl záznam o přestupku vytvořen a zpracován, a v úvodu je zaznamenáno datum vytištění dokumentu. Fotografie zachycená při měření rychlosti se ukládá do měřicího zařízení v nezměnitelné podobě a záznam o přestupku lze následně vygenerovat a vytisknout pouze přímo z radarového softwaru. Policista záznam může ovlivnit pouze tím, že přímo v tomto programu zhotoví 1-2 výřezy (zvětšeniny) původní fotografie, které se následně stanou součástí záznamu o přestupku. Lze považovat obecně za nespornou skutečnost, že všechny fotografie na záznamu o přestupku jsou jednou a toutéž fotografií. Pokud je na výřezu registrační značka na rozdíl od hlavní fotografie čitelná, lze to vysvětlit tím, že radar je nastaven na rozeznávání poznávacích značek, a ačkoliv na fotce hlavní zachycující pohled z dálky není poznávací značka viditelná, v přiblížení se již obraz registrační značky ze záznamu v radaru poskládá. Uvedenému koresponduje např. porovnání první a druhé fotografie, kdy je zcela jednoznačné, že se jedná o totéž vozidlo.“*
23. Z uvedeného plyne, že pro posouzení věci je stěžejní celistvá „hlavní“ fotografie, z níž se pravidelně provádějí výřezy (zvětšeniny) rovněž zakomponované do záznamu o přestupku. Soudu je z jeho činnosti známo, že zcela pravidelně jsou pořizovány zvětšeniny registračních značek měřených vozidel a dále oblastí, kde je vidět řidič vozidla. V daném případě neobsahuje záznam o přestupku zvětšeninu zaměřenou na řidiče vozidla, a to evidentně z toho prostého důvodu, že vozidlo žalobce bylo na snímku zachyceno zezadu v pozici odjíždějícího vozidla směrem od rychloměru. Protože však žalobce nebyl postihován za přestupek, jehož prokázání by vyžadovalo detailní pohled na řidiče (telefonování za jízdy, nepřipoutání apod.), opatřené podklady bez třetí fotografie plně postačí k závěru o žalobcově vině přestupkem spočívajícím v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.
24. Na závěr soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

26. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
27. Žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, byl sice v řízení zastoupen advokátem, nicméně hájit své rozhodnutí v soudním řízení správním, je součástí běžné činnosti žalovaného, kterou by měl být žalovaný schopen sám zastat. Žalovaný ostatně sám náhradu nákladů řízení nežádal a navrhoval, aby nebyla přiznána žádnému z účastníků. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 15. října 2021

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce